

[Arnfast.]

det kan vi jo heller ikke — men vi finder den altså unødvendig, for så vidt som enhver kan sætte sig ind i problemet og deltage i debatten og derved påvirke medlemmerne herinde, hvad vi jo også har en klar fornemmelse af er sket.

Må jeg så til sidst om spørgsmålet om energiudvalget minde hr. Gert Petersen om, at centrum-demokraterne heller ikke sidder i det udvalg.

Jeg forstår, at udvalget er nedsat ved en folketingsbeslutning med 21 mand, og det vil sige uden suppleanter. Hvis man laver det om til et regulært folketingsudvalg på 17 mand med suppleanter, er der mulighed for, at vi kan få en plads, og det vil vi da naturligvis være taknemlige for, fordi det også dér vil føre til, at vi kommer ind i samarbejdet eller i muligheden for at tage et medansvar.

Men må jeg sige til hr. Kjørulff-Schmidt, at det var vel stadig væk muligt eventuelt at ordne det ved at ændre udvalget, således at vi får suppleantpladser. Vi har jo før nydt godt af, at fremskridtspartiet har overladt os suppleantpladser for at drage os ind i udvalgsarbejde.

Bay (UP):

I går bebrejdede økonomiministeren mig, at jeg ikke havde takket for nogle løfter, der stod skrevet et eller andet sted. 40 års interesse for dansk politik har gjort mig lidt forsigtig med at takke på forskud, og derfor min undladelsessynd i går.

Men i dag vil jeg gerne takke hele regeringen for, at man har udskudt beslutningen om dette meget alvorlige punkt. Jeg skal begrunde det med, at jeg for 10 år siden arbejdede på et kraftværk i Esbjerg, hvor jeg havde til opgave fire gange om året at veje nogle meget store og meget tunge flasker, der indeholdt brandslukningsmateriale. De var mange gange anbragt på et sted, hvor jeg ikke kunne slæbe den tunge vægt hen, sådan at jeg møjsommeligt skulle bære hver enkelt flaske ned og veje den. I næsten 50 tilfælde af 51 var det i orden, og jeg skulle bare sætte dem på plads. Men så var der en af vore dygtige ingeniører i Danmark, der har lettet tilværelsen for os alle sammen, der

fandt ud af, at et atomapparat med sådan et lille greb omkring flasken på 2 sekunder kunne fortælle, om indholdet i flasken var stort nok eller for lille, og det var jo uhyre nemt, og jeg var jo glad for den situation.

Men der var altså en hage ved det. Jeg fik allerede dengang en advarsel i en instruktion, der fortalte mig, at jeg under ingen omstændigheder måtte have det apparat tættere på mig end 30 cm eller måtte forlade det og lade det ligge fremme; hvis jeg af en eller anden grund måtte gå fra mit arbejde, skulle jeg gå ned på det dertil indrettede rum, forsigtigt låse apparatet inde i et skab og under alle omstændigheder låse for lokalet og dreje nøglen om 2 gange. Uden på døren stod der et stort skilt: FARE!

Det var sådan et lille apparat, der forklarede mig, at hvis vi slap de meget, meget få kræfter løs, så ville det kunne skade mennesker.

Når jeg så undervejs har læst lidt om, hvad der skete i Hiroshima, og har fået at vide, at 20 år efter kunne tilsyneladende upåvirkede og sunde kvinder føde børn, der både fysisk og psykisk var totalt uegnede til livet, er der ikke noget at sige til, at man måske bliver en lille smule angst. Og herfra skal jeg straks give fru Lone Dybkjær en tak for at have sat arbejde i gang for at få en folkeafstemning, hvis dette ting bestemmer, at vi nu skal gå i gang med at lave atomkraftværker.

Selvfølgelig er fru Lone Dybkjær den første til at skrive på listen. Jeg ved ikke, om jeg kan blive den anden, men jeg tilsiger allerede nu på forhånd min underskrift blandt de 60, der skal forhindre, at vi herinde er så indbildske at tro, at vi er langt, langt klogere end det folk, der har bedt os om at ordne visse ting. Jeg har aldrig nogen sinde troet det. Jeg har fået at vide, at for at blive folketingsmand og for at kunne klare sig herinde skal man være i besiddelse af to ting: ubeskedenhed og ærgerrighed. All right, der er måske lidt om det, men jeg bliver aldrig nogen sinde så ubeskedent, at jeg, bare fordi jeg får en besked af en eller anden ekspert, så bare skulle bøje mig for dette og skulle være blevet klogere på det end fru og hr. Petersen i Brøndum. Jeg tror ikke på det, men jeg tror én ting: at hvis vi tør gøre det, så skal folket bestemme, og så skal de